

האמת העירומה

האם כדאי להראות לעולם את האמת העירומה על ישראל?
הבהלס כן, סבר יו הפנר, העורך היהודי של ירחון העירום רב-התפוצה, פלייבוי. לכן פנה לממשלה, הציע לה לשגר לארץ צוות מיוחד של צלמי-עירום מעולים, כדי שי יצלמו את יפהפיות ישראל, תצלומים אלה היו צריכים להתפרסם בגליון פלייבוי לקראת יום-העצמאות הישראלי.

לא ברור אם בקשה זו הגיעה לוועדת השרים לענייני הסברה, או אם הוכרע על-ידי השר ישראל גלילי או השר אבא אבן. ברור רק זאת: בקשת פלייבוי נדחתה.

גם בגליון החודש מופיעות, על כן, נע-רות עירומות ללא ציונות, והאמת על-יש-ראל מופיעה בכתיב-עצ אחרים, המעדיפים אותה בלבדש חילות צה"ל.

דת

במה מאמין בן-גוריון?

כביי אברהם ישעיהו (סיימון) דולגין ו-דוד בן-גוריון נפגשו לראשונה רק השבוע, בצירוף של הזקן בשדה-בוקר. אבל מזה שנים אחדות ניהלו השניים ירכוח בכתב. הרב האורתודוקסי מלוס אנג'לס טען, כי בלי הקפה על כללי ההלכה — אין יהדות. בן-גוריון השיב שקיומה של ישראל הוא ערובה מספקת לקיום היהדות.

באחד ממכתביו האחרונים, הזמין בן-גוריון את הרב בעל הזקנקן השחור לבוא לשדה-בוקר, ולסיים את החיכוך פנים-אל-פנים.

השבוע ירד הרב דרומה, כשהוא מוקף באשתו, בתו, צלם-עיתונות ירושלמי וכתב פנים אל פנים אברהם בן-מלך. תוכן ה-שיחה, שנמשך למעלה מארבע שעות, הוק-לט, והלקים ממנו התפרסמו בשבועון ה-דתי, גרמו לסערה בין קוראיו.

עד כדי כך שקע בן-גוריון בלהט ה-חיכוך, שמזכירו הפרטי היה צריך לקרוא לו פעמיים-שלוש: "בן-גוריון, האוכל מר-כן". או: "בן-גוריון, אולי תשכב לנוח."

רק אז ביקש הזקן סליחה מאורחו, פרש לחדר הסמוך וחזר כעבור דקות בלבד כש-הוא עודנו לועס. הוא הסביר כי הוא סועד ארוחת-צהרים סמלית רק לזכרה של פולה, שעמדה על כך שהוא לא יוותר על ארוחה זו.

"עבר בי זרם..." בן-גוריון פתח באני מאמין שלו: "...אני לא בטוח אם משה הוא שכתב עין תחת עין. אבל אני מאמין במשה. אני מאמין ביציאת מצרים. זה לא בדוי... שהוא היה קיים, שהוא היה זה שיצר את היהדות — בכך אין לי ספק. לפני משה היו עברים. בארץ-ישראל היו עברים גם בשעה שבני-ישראל גלו ו-עבדו במצרים. רק משפחה אחת של העב-רים ירדה למצרים. ועם אלה שיצאו ממצ-

פעילי מע"י בנגב מתכננים מרד נגד מרכז המפלגה

עיר גדולה אחת בארץ בראשותו של לא אשכנזי?"

בין נשמע לביגיי ואלהיו נאוי הועמד ב-ראש רשימת מפא"י לראשות העיר. עתה, שש שנים אחרי התפטרותו בלחץ בן-גוריון, חזר בין לעמדת כוח מפלגתית-פוליטית. או-לם הוא אינו מתכוון להשתמש בה לצרכיו האישיים, כדי לקדם את הקאריירה שלו. הוא החליט להתייצב בראש מאבק להשגת ייצוג הולם לאנשי הנגב בכל מוסדות ה-ממשל.

"אנחנו תובעים שיתוף מלא של תושבי הנגב לא רק בחובות האזרחיות אלא גם בזכויות," טוען בין, האומר: "גם הנגב הוא מדינת-ישראל."

בין הכין כבר תוכנית הסתערות בת-חמישה סעיפים, שאת הגשמתם הוא עומד לתבוע עוד לפני הבחירות הקרובות:

- הכרזה על הכנת תוכנית-אב כלכלית, פוליטית, חברתית וחיושית לנגב.
הפיכת הנגב לזירת הקליטה המרכזית של המדינה.

הפיכת הנגב למחוז מיוחד של המדינה כמו שאר המחוזות.

שיתוף מלא של נציגי הנגב בהנהלה ובהנהגה הפוליטית הארצית של העבודה, על-ידי נציגות מחוזית כולל בהנהלות כל המפעלים הכלכליים והציבוריים של המדינה וההסתדרות.

(לא ייתכן) אמר בין, "שמתוך כאלף חברי ההנהלות של המפעלים הכלכליים ב-מדינה, יהיו רק שמונה מאנשי הנגב וש-בכנסת יהיו רק שני נציגי הנגב!"

הפיכת הנגב למחוז פוליטי במפלגה.
העוקץ טמון כמובן בסעיף האחרון. ב-נגב מתגוררים 10% מתושבי המדינה, טוען בין, "אנו חייבים להיות מיוצגים ב-אותו אהוז בכל מוסדות המפלגה ובכנסת. חיפה מקבלת 20% מהנציגות במפלגה וב-כנסת. לנו מגיע בדיוק החצי ממה שמגיע לחיפה. אנו דורשים, ונעמוד על דרישה זו בכל תוקף, שיתנו לנו את עשרת האחוזים שלנו."

אלה המכירים את בין ואת תכונותיו, טוענים כי יש להתייחס בחומרה לאזהרותיו. דרישת הדרום לייצוג הולם, מבטאת את תחילת המלחמה של תושבי הדרום נגד אלה המתמירים להיות נציגיהם בצפון.

יו"ר מאיר בין האשכנזים חוזרים

הדרום נגד הצפון

להתפטר. ראש עיריית באר-שבע חייב להיות ספרדי. בבאר-שבע חייבים האשכנזים זים לוותר. תראה: קריניצי הוא אשכנזי. אבא חושי — אשכנזי, איש-שלום — אשכנזי. נמיר — אשכנזי. מדוע שלא תהיה

למפלגת העבודה ולמוכיריה, סינחס ספיר, מצפות צרות צרורות לפני ה-בחירות. אולם לא רק משה דיין או חברי רפ"י לשעבר מכינים לו בעיות. בימים ה-אחרונים הונף גם המרד במחוז הדרום וה-נגב של המפלגה. הדרום התארגן ועומד לצאת למלחמה נגד הצפון.

הכל התחיל כאשר ב-17 לחודש מרץ ה-שנה נבחר יושב-ראש חדש למועצת מפ-י לגת העבודה במחוז הנגב, הכוללת 131 חב-רים, המייצגים 11 סניפים של המפלגה מ-באר-שבע והסביבה דרומה. האיש שנבחר היה דמות בלתי בולטת על המפה המפלגתית והפוליטית של המדינה. אולם בחירתו בי-שה מהפכה.

היה זה המהנדס מאיר בין, אחת הדמויות הססגוניות בדרום, הקשור לנגב מזה שנים רבות. מאיר בין הוא האיש שעל שמו נק-ראת תעלת בין המפורסמת, אותה תוכננה לתעלה מאשרוד לאילת, שתשמש כאלטרנ-טיבה לתעלת טואץ.

כבר ב-1940 החל מאיר בין להתסובב ב-נגב בתפקידים מיוחדים מטעם הפלמ"ח וה-הגנה. מאז 1950 הוא תושב קבע בבאר-שבע, שם כיהן במשך 18 שנים רצופות כמהנדס המחוז של הסוכנות היהודית, ה-ממונה על הקמתן של כל נקודות ההתייש-בות בדרום. במשך חמש שנים, בין 1954 ל-1959, היה בין ראש-העיר באר-שבע וב-15 השנים האחרונות כיהן במשך ארבע קדנציות כמוזכיר מפא"י בדרום.

האשכנזים חייבים לוותר

בשעתו ראו בו הכל כראש-העיר ה-מיועד של באר-שבע. "בשנת 1953," סיפר בין, "אמר לי דוד בן-גוריון שלא ייתכן שאיש מרכזי בנגב כמוני, עם עבר ביטחוני כשלי, לא יהיה חבר מפא"י. הוא נדהם לשמוע ממני שאינני חבר המפלגה ודרש ממני בתוקף שאצטרף למפא"י ואק-בל על עצמי את תפקיד מוזכיר המפלגה בבאר-שבע."

כל המועצות הנבחרות של מפא"י בבאר-שבע הועידו בשנים הבאות את מאיר בין לראשות-העיר. אך ביוני 1963, קרא לו דוד בן-גוריון אליו לשדה-בוקר והסביר לו. מספר בין: "ביגיי אמר לי: בין, אתה חייב

ידעתי מה עלי לעשות, והדבר קרה כפי שראיתי."

"אינני שונא ערבים." עמדתו ה-יסודית של הרבני מלוס אנג'לס היתה, כי אי-אפשר לבסס את היהדות על התנ"ך. את התנ"ך הענקנו לעולם. עלינו לשאול את עצמנו מה עוד עלינו לתת."

בן-גוריון: "ודאי שעלינו עוד לתת ל-גויים. וכי מה? להאמין שישו הוא אלוהים? שהאלוהים שכב עם אמו? ביקרתי ביפאן וראיתי שם אנשים הגויים. אז מה, עלינו להיות בודהיסטים?"

ועוד על הנצרות: "אני מכיר את ה-אוואנג'ליון. יש בו הרבה שטויות!" ועל המוסר הנוצרי להושיט את הלחי השנייה למכה: "זה מוסר אידיאולוגי!"

שוב חזר בן-גוריון לא התנ"ך: "אני חייב להגיד שבתנ"ך יש גם דברים לא טובים. מה שצויה שמואל לשאול המלך לעשות בעמ-לק הוא אחד מהם. אני מתגאה בכך!"

דולגין: "מעולם לא הבנתי פרשה זאת של מחיית עמלק. רק עכשיו אני מבין אותה."

בן-גוריון: "אני מבין כוונתך, אבל אינני שונא ערבים."

כמירת-לחי מאביו. בן-גוריון: "תו-דוח למדינת-ישראל הולך עתה ונוצר דבר שהיהודים מתגאים בו. ביקרתי את היהדות באמריקה פעמים רבות. היהדות השתנתה, אבל הם עדיין יהודים. אלמלא המדינה אני מסופק אם הרוב היה נשאר ביהדותו. ה-מדינה היא הכוח המחזיק את היהדות. את הרבי מסאטמר לא, הוא שונא את המדינה, ויש כאלה גם בארץ. ישעיהו לייבוביץ שונא את העם-היהודי, מפני שהעם-היהודי אינו כמוהו."

בכעוד שכוחה של המדינה הולך וחזק, הולך ונחלש כוחה של האמונה. יהודים רבים שאינם מאמינים הולכים לבית-הכנסת, אבל לא מכיוון שהם מאמינים. בארץ אני לא הולך לבית-הכנסת. בחו"ל אני כן הולך לבית-הכנסת. בישראל אני פוגש יהודים בכל מקום, לא רק בבית-הכנסת."

רים כרת משה ברית בהר סיני. אני מאמין בכך. הברית בחורב אינה בדותה."

דולגין: "מי כרת את הברית?"

ביגיי השיב: "משה רבנו." אבל הוא מיהר להבהיר — בצטטו שיחות עם הפסיכ-קאים נילס בוהר ואלברט אינשטיין — ש-הוא מאמין בקיומו של כוח עליון. "אינני יכול להעלות על הדעת שהעולם כולו הוא רק חומר. יש לי בת שעוסקת בביולוגיה, והתקרבותי דרכה לנושא זה. קראתי על עניין המות, וככל שאני קורא יותר אני מבין פחות."

"...אני מסכים שיש התגלות באדם, אבל אני לא מסכים שהאלוהים הוא מתג-לה באדם... אני מאמין שיש אנשים ש-זכו בהתגלות. אצלי היה דבר כזה. היתה בעייה קשה והתחבטתי בה, ופתאום עבר בי זרם בכל הגוף וראיתי לפני דבר ברור."

בן-גוריון עם הרב דולגין ומשמחתו סטירת-לחי מאבא בגלל תפילין

דולגין: "לבית-כנסת הולכים בשביל אלו-קים!"

בן-גוריון: האם אלוהים יושב בבית-הכנסת? אני מוצא אותו בכל מקום.

"על היהודים בגולה להבין שבלעדיהם המדינה לא תוכל להתקיים. אני מקבל כל יהודי-ישר, האוהב את עם-ישראל. אני לא רוצה להוציא מהכלל את הרבי מסאטמר. אינני בטוח שנכדיו לא יתפקדו. היכרתי בפלונסק יהודי שכאשר נודע לו על קיום אסיפה ציונית בשבת, החביא את בגדיו של הבן כדי שערום לא יוכל ללכת לאסיפה. כאשר עלה הבן לארץ-ישראל, קרע אביו קריעה, בדרכו לארץ-ישראל עבר הבן בין חורשה, שם גרתי באותם ימים והוא בא אלי לחדרי, מייד כאשר ראה אותי קרא אלי בהתרגשות, כשפניו אדומות, ובאדיש למ-רות שדיברנו רק עברית: "דוד ברינג מיר קולבאס" (דוד תן לי עברית). הוא רצה להשתחרר מן העבודות. כשהוכרתי לו זאת לאחר שנים, אמר לי שאיננו זוכר."

השיחה הגיעה גם אל הנקודה, שאותה מעלה בן-גוריון לאחרונה בכל הזדמנות: שבישראל חייב להתפתח עם-סגולה. העיר דולגין: "מצוות-התורה הן שעושות את עם-ישראל לעם סגולה."

בן-גוריון: "אני לא חושב כך. הפעם הראשונה בחיי שקיבלתי סטירת-לחי היתה בפלונסק, כשחדלתי להניח תפילין. אבי סטר לי למרות שהיה אדם חופשי ולמרות שעם בואו לארץ חדל להניח תפילין. למ-צוות היה פעם תפקיד, אבל לא עכשיו."

ועל נושא אקטואלי יותר: "בגלל הרב-נים של היום עוד נבטל את חוקי האישות. רק בגלל הרב מימון, שהיה שר-הדתות, ראיתי צורך לחוקק חוק נשואין דתיים. אבל הרבנים שלנו מנצלים זאת, והם גור-מים להשגת הדת."

החיכוך הסתיים — אבל לא תם. השניים נפרדו באותו מצב בו נפגשו: בלי לשכנע איש את רעהו, על מהותה של היהדות.